

Arbejdet, naar hans Kammerater, efter først paa forſkjellig Maade at have forſøgt mindelig Overenskomſt med deres Meſter, uden at det har kunnet lykkes at faae denne Meſter til at holde ſig til den Priſkurant, der ellers er vedtaget i deres Sag mellem Meſtre og Svende, have ſet ſig nødsaget til at nedlægge deres Arbejde for paa den Maade at fremtvinge en rimelig Løn — at Struebrækkeren er en ſaadan Perſon, ſom, naar dette er ſket, alligevel har optaget Arbejdet, brudt Kammeratſkabet og gjort det overordentlig vanſſeligt for ikke at ſige umuligt for Kammeraterne at kunne gennemføre den Kamp, de have begyndt. Det er ſaaledes, at Struebrækkeren er ſtildret under den konkrete, foreliggende Sag. Og det ærede Medlem ſiaer, naar Struebrækkeren ſtildres paa denne Maade, er han i hans Dine foragtelig. Jeg ſkal ikke udtale mia om, hvorvidt det ærede Medlem har reel Ret i denne ſin Opfattelse, derom vil der ganſte ſikkert være meget forſkjellige Meninger, ogſaa i dette Thing. Der vil gaanſte ſikkert være Mange, der mene, at man ikke kan ſælde nogen ſaadan almindelig Dom, men at man maa kjende Forholdet i det enkelte Tilfælde, maa kjende vedkommende Perſoners økonomiſke Forhold, Familienforhold o. ſ. v., før man overhovedet kan udtale nogen almindelig Dom. Men det er ikke det, det kommer an paa i dette Tilfælde. Jeg ſkal heller ikke udtale Noget om Foramen, hvori det ærede Medlem fremsatte ſine Udtalelſer, om den har været mere eller mindre heldig. Det Spørgsmaal har jo for ſaa vidt fundet ſin Afgjørelſe her i Thinget, idet Ordet „foragtelig“ er blevet paataalt af vor høitærede Formand. Men det, det for os her maa dreie ſig om, er, hvorvidt der ved denne Udtalelſe er rettet en perſonlig Fornærmelſe mod de 37 Herrere, der nu anſøge om Thingets Samtykke til at drage det ærede Medlem til Ansvar for Domstolene, og det har Udvalgets Flertal ikke kunnet indſe, at der var. Hvis et Medlem her i denne Sal under en Forhandling om Brændevinsudſkjæmning ſagde: Jeg betragter Drankeren, ſaaledes ſom han er ſtildret under denne Sag, ſom en foragtelig Perſon, ſkulde ſaa ſamtlige Landets Drankere deraf have Anledning til at komme og ville ſagsøge vedkommende Medlem? Eller hvis under en anden Sag et Medlem ſagde, at Selvbeſtattere forekom ham at være naragtige Perſoner, ſkulde ſaa alle 50,000 eller hvor mange der er af Selvbeſtatterne kunne anlægge Sag mod vedkommende Medlem? Nei, en ſaadan almindelig Udtalelſe er et Udtryk for en Stemning, ſom kan deles eller ikke deles af Andre i

Salen, og hvis Form det bliver Thingets Formands Sag at paatale. Jeg ſer ikke, der kan være nogen Anledning for enkelte Perſoner, ſom maatte kunne føle ſig truſne derved, til at anſøge Thinget om Tilladelse til at anlægge Sag. Det ærede Medlem har jo ikke i ſine Udtalelſer ſagt, at Struebrækkeren var en i Samfundets Dine foragtelig Perſon; det ærede Medlem har ikke ſagt, at Struebrækkeri var Noget, man i Almindelighed betragtede ſom en uhøderlig Handling, tværtimod; i ſine Udtalelſer ſagde det ærede Medlem, at juridiff var det aldeles forſvarligt og udenfor Arbejdernes Kreds var der ikke ret Mange, der delte det ærede Medlems Betragtning for Kjøbenhavns 5te Valgkreds om, at det var en uhøderlig Handlemaade. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds havde denne Betragtning, og han haabede, at der efterhaanden vilde blive Flere, der delte den. Det har alſaa været en ren perſonlig Stemning lige overfor hele dette Forhold, han der har givet Udtryk, og vi kunne ikke ſe, at der er mindſte Anledning for de 37 til at føle ſig perſonlig fornærmede deraf, eller til at kræve Samtykke til Anlæggelſe af Sag. Det Eneſte, de derved kunne naae, vilde være det at fortrædige det ærede Medlem med 37 forſkjellige Sager, ſom det vilde være i høj Grad uſandsynligt, at Noget af dem vilde vinde, da det viſtnok ikke vil kunne bevies, at det netop var dem, der var ſigtet til; det ærede Medlem har jo hverken ved Navn eller paa anden Maade udpeget dem.

I det andet Tilfælde er det Skomagermester Heegaard, der anſøger om Tilladelse til at drage det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm) til Ansvar, fordi han under ſamme Forhandling har udtalt, at Hr. Heegaard havde brudt ſit Værdord. I denne Sag ſtiller Forholdet ſig noget anderledes, idet der jo ikke her kan være Tvivl om, at denne Bemærkning fra det ærede Medlem angik Skomagermester Heegaard, og at han alſaa for ſaa vidt er rette Sagsøger i dette Forhold. Men naar man ſkal bedømme denne Bemærknings Karakter, maa man ſe den i hele den Sammenhæng, hvori den er fremkommen, og jeg vil derfor anbefale de Herrere, at gjøre ſig beſkjendte med denne Sammenhæng, ſom findes i Rigsdags-Tidenden Spalte 1553. Det ærede Medlem udvikler der, hvorledes Skruen blandt Hr. Heegaards Arbejdere er fremkommen, hvad der havde fremkaldt den, og hvorledes den efterhaanden havde udviklet ſig. For at viſe dette bemærker han bl. A., at Hr. Heegaard ikke vilde gaa ind paa en almindelig Priſkurant, ſom de andre Meſtre